

Traduje se, že za Třicetileté války byl průměrný věk obyvatelstva právě oněch třicet let a ani později to nebylo lepší. Války, morové epidemie a vysoká dětská úmrtnost snižovaly průměr, byl - li ovšem tehdy vůbec někým počítán.

Ještě počátkem devatenáctého století byl Jaroslav Vrchlický slaven ve svých padesáti letech jako velebný stařec. A při pohledu na fotky mých rodičů z jejich středoškolských let mi tito připadali o deset let starší, než ve skutečnosti byli.

Není to tak dávno, co jsem šedesát let věku vnímal jako životní zenit končící v domově důchodců či smutečním oznámením. Nyní mě dělí od tohoto fiktivního zenitu jen několik rychle běžících let.

Ve světě hudby, kterou mám rád, každou chvíli někdo slaví dosažení této věkové hranice. Loňského roku například prototyp, či přímo archetyp, folkového trubadúra Pavel Žalman Lohonka, autor písně Paní v černém a idol beatových fanynek kapel Flamengo a Matadors Karel Kahovec, či bílý muž černého soulového hlasu Michal Prokop, který se po delším působení v politice vrátil na pódia a k natáčení.

Letos je jubilem Vladimír Mišík, člověk, u něhož si kromě hlasového a autorského umění vážím především skromnosti a zachování si vlastní tváře za všech okolností. Druhým šedesátníkem je Stanislav Wabi Daněk, kterého, podobně jako Petra Bezruče jedna sbírka básní, proslavilo kromě nesporného charisma v podstatě několik velmi povedených písní na LP Ročník 47, které se budou hrát ještě dlouho.

Všichni ti věční kluci prokazují, že věk je jen číselné vyjádření. Tak jim, i všem ostatním, kteří dosáhnou oné kdysi tak magické šedesátky, představující synonymum pro důchodový výměr, přeji, ať jim to skládá, zpívá a hraje. Sobě i zbylým vrstevníkům přeji pokud možno alespoň částečné zachování zraku a sluchu. Rád bych je ještě dlouho vnímal a slyšel.